

Hjælpen i dens Bestanddele medfører, opstaar der urimelige Besværligheder i den daglige Forvaltning og Krav til den kritiske Revision (Amterne), som ikke kan honoreres i alt Fald med den Tid, der nu er til Raadighed for Arbejdets Udførelse.

I den daglige Forvaltning skal Spørgsmaalet om Understøttelsens Størrelse afgøres under Hensyntagen til, hvad vedkommende vilde kunne faa i Invaliderende med (ubegrænset) Børnetillæg og det særlige personlige Tillæg, idet saadan Rente er Maksimum. Der maa altsaa ved *hver* Udbetaling formentlig passes paa, at den — eventuelt i Forbindelse med tidligere ydet (løbende) Understøttelse — ikke overstiger Maksimum, og det er udelukket at yde Understøttelse derudover, selv om den er nok saa paakrævet, medmindre man vil lade Kommunen selv betale og risikere Erstatningspligt for sin egen Person. Bortset fra Hensynet til de trængende medfører Reglerne altsaa et betydeligt Udregningsarbejde, hver Gang en Person skal have Understøttelse. Hertil kommer den særlige Udregning, som maa foretages for at konstatere, om § 307, Stk. 2, 1), er overholdt eller ej. Det er i Forvejen ikke attraaværdigt at blive Socialudvalgsformand — men herefter vil man næsten ikke engang kunne ønske sin værste Uven den Stilling.

Skal Kontrollen med, at Reglerne overholdes, være effektiv, maa samtlige understøttedes Forhold undersøges af Amtet. Dette er ugørligt. Man maa da indskrænke sig til Stikprøver, og Kontrollens Værdi bliver da problematisk. Og selv en stikprøvevis Revision vil blive besværlig for Amterne.

Faren for overdrevne Understøttelser ligger ikke i de egentlige Landkommuner — her kender man hinanden og faar alting at vide. De understøttede er under meget stærk Kontrol derigennem, og Udvalgene udsat for stærk Kritik, hvis Rimelighedens Grænser overskrides. Spørgsmaalet om Retsvirkninger har vel ikke været tilstrækkeligt paaagtet alle Steder, men en mere effektiv Gennemførelse af Lovens Bestemmelser herom, som de nu er, kunde godt ske med mindre Besvær. Herom har jeg tidligere fremsat et Forslag, der vedlægges, efter at det nu er omarbejdet noget. Gennem dette Forslag vilde man opnaa et vist Indseende med Kommunernes Administration af § 307 — saaledes at man vilde have Mulighed for, naar Indberetningerne fra en Kommune gav Anledning til at formode, at den tog for valent paa Bestemmelsen eller slet ikke praktiserede den, at kunne forlange nærmere Oplysninger og derved standse Misbrugene.

Med Hensyn til § 297 har jeg tidligere betegnet den som et Ideal, man skal stræbe at naa saa nært som muligt, men uden at tro, at man uden videre i alle Tilfælde kan faa Understøttelserne til at harmonere med Folkeforsikringslovens Takster. De trængende skal dog have, hvad der ud fra et samfundsmæssigt Synspunkt er nødvendigt, og hverken mere eller mindre — naar de ikke kan skaffe sig det paa anden Maade selv. Her er Invalidereenten meget god som Vejleder — men mere kan den ikke være.

§ 307 og § 297 indeholder tilsvarende Bestemmelser som § 293 angaaende Udelukkelse fra Refusion, Erstatningspligt og Amtsraadets Tilsynspligt. Herom henvises til Bemærkningerne foran.

Den 15. April 1942.

A. L o r c k - M a d s e n.

---